

[Haustrup Clemmensen.]

sige, at det konservative folkeparti ikke kan stemme for den nu foreslåede dagsorden. Vi mener ikke, at præmisserne vedrørende den økonomiske politik er rigtige, og vi mener heller ikke, at de forskellige forslag, der er stillet, er tilstrækkelig egnede til at løse de økonomiske problemer.

I den forbindelse vil jeg gerne på ny give udtryk for min overraskelse over, at socialdemokratiet åbenbart fastholder — og jeg forstår, at den socialdemokratiske leder nu kommer på talerstolen og måske vil bekræfte, at det kan virke overraskende — sit forslag om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget på 1.000 kr., der altså kommer alle lønmodtagere, også dem med de højere indkomster, til gode, hvorimod en lang række ikke-lønmodtagere, der ligger med væsentligt lavere omkostninger end store dele af lønmodtagergruppen, ikke får nogen fordel af dette forslag. Jeg ser helt bort fra alle de administrative besværligheder, der er knyttet dertil. Det kan ikke være en rimelig og socialt afbalanceret politik, man her giver udtryk for. Det sker jo somme tider, at man trækker forslag tilbage, og jeg synes, det var naturligt, om socialdemokratiet her erkendte, at man måske ikke tilstrækkeligt havde overvejet konsekvenserne af dette forslag om lønmodtagerfradraget. Derfor beder jeg om — eller foreslår, skal jeg vel nøjes med — at man trækker dette forslag tilbage; jeg synes ikke, det er rimeligt socialt afbalanceret.

Må jeg derudover gøre nogle bemærkninger vedrørende et spørgsmål, der har præget en del af debatten, og i hvilken forbindelse hr. Ivar Nørgaard med vanlig skarphe-
 det gjorde nogle yderligere venlige bemærkninger over for mig, nemlig spørgsmålet om rentemarginalen.

For det første går jeg da ud fra — med den selvsikkerhed, der somme tider kan præge hr. Ivar Nørgaards udtalelser, behøver det vel ikke overhovedet at blive yderligere belyst — at hr. Ivar Nørgaard er ganske klar over, hvordan de faktiske forhold er, nemlig at den gældende lovgivning, som socialdemokratiet ikke i sin regeringsperiode har ønsket ændret, bestemmer, at der er en monopolmyndighed på dette område, som handelsministeren ikke kan gribe ind over for. Når monopoltilsynet på dette om-

råde, varetaget af tilsynet med banker og sparekasser, har truffet sin afgørelse, kan handelsministeren ikke tilsidesætte denne afgørelse. Det har haft gyldighed under tidligere regeringer, og det gælder også i dag. Skulle hr. Ivar Nørgaard være lidt i tvivl om, hvordan reglerne forstås eller praktiseres, beder jeg ham om i en ledig stund at fordybe sig i Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp. 2670 ff., hvor hans daværende regeringskollega, den daværende handelsminister hr. Ove Hansen, med al ønskelig saglighed og tydelighed understreger, at disse forhold ikke kan indbringes for handelsministeren, men alene for monopolanknævnet, idet det efter lovgivningen er dette tilsyns ansvar, hvorvidt der overhovedet skal gribes ind. Jeg beder om, at man erkender, at sådan er retstilstanden.

Der er yderligere, hver gang der har været tale om problemer på dette område, forhandlet med Nationalbanken. Den seneste forhandling har, så vidt jeg er underrettet, fundet sted i maj 1969. Nationalbanken blev dengang spurgt, ganske som tidligere i socialdemokratiske regeringers tid, af bank- og sparekassetilsynet, hvordan den ville stille sig, og Nationalbanken tilrådede, at renteaftalen af pengepolitiske grunde fortsat blev godkendt af bank- og sparekassetilsynet. Det er den situation, der rent faktisk lovgivningsmæssigt foreligger på dette område. Inden man opdramatiserer det alt for stærkt, vil jeg sige, at jeg håber, at hr. Ivar Nørgaard, der var bange for, at ikke alle havde været lige så opmærksomme som han under udvalgsarbejdet, har været opmærksom på de bilag, der er fremlagt i udvalget, og hvoraf det fremgår for sparekassernes vedkommende, at rentemarginalen i 1967 var 2,66 og i 1968, der er det sidste opgørelsesår, 2,89. Det er altså ikke nogen voldsom, skelsættende, revolutionerende udvikling, der er sket for sparekassernes vedkommende, og dertil kommer, at sparekasserne som bekendt ikke har disse skrækkelige profithensyn, som hr. Ivar Nørgaard ynder at tale om. Derfor går jeg ud fra, at der på dette område intet kan være at bebrejde regeringen, endsiges regeringspartierne.

Ser man derefter på bankernes område, går jeg ud fra, hr. Ivar Nørgaard stadig husker, at bankerne betaler aktieselskabs-